

***La quarta paret*, de Sorj Chalandon**

Blog Viu i llegeix

És difícil parlar d'aquest llibre. Ahir en el club de lectura en vam parlar, però no va ser una xerrameca ni distesa ni desfermada, com altres vegades. Tothom estava cohibit per la lectura, per la violència que transmet, per la sinceritat, per la desesperança, per la tragèdia que es palpa des de la primera pàgina. Poètic i gràfic en el llenguatge. Directe. Teatral. Capaç d'aixecar ires en alguns lectors per com havien patit llegint-lo. Malgrat les reaccions diverses que ens va provocar i que vam anar desgranant, ningú no es penedia d'haver-lo llegit. Lectures que no deixen indemne, de les que en surts diferent.

L'any 82, un director de teatre encarrega a George que representi *Antígona* a Beirut. Un Beirut en guerra. Una *Antígona* que ha de ser representada per actors de comunitats i ètnies diferents: palestins, drusos, cristians, maronites, etc. I s'ha de pactar unes hores de pau per els assajos, per a la representació. El somni d'un boig? Quin sentit té esgarrapar hores de pau per representar una tragèdia entre i per a gent que viuen en tragèdia perpètua? Estan condemnats a entendre's o a ser enemics, siguin quines siguin les circumstàncies?

En George va a Beirut a preparar-ho tot i palpa la guerra: els franc-tiradors, la violència gratuïta i terrible que se li acaba posant entre pell i ossos i no deixa que torni a ser el mateix. Quan torni al París encoixinat no serà el mateix marit, el mateix pare, el mateix amic. Una guerra no es paeix ni s'assimila, ni es supera. L'autor n'ha viscut algunes, ha estat corresponsal de guerra molts anys i la seva manera de sobreviure és explicar-la amb una sinceritat que fereix de tan propera.

S'ha de llegir, però es fa difícil de recomanar. És dur i pot costar de païr. Quedeu advertits.

Com a anècdota: havia de venir l'autor al club de lectura. No va venir perquè estava de dol. Uns fanàtics li van matar tres bons amics i una colla de col·legues a París. Això també costa de païr.